

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 652

гр. Стара Загора, 18.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500155 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна частна жалба, подадена от длъжника „У.Е.У.“ Црт, чрез адв. К. И., срещу заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 341/03.02.2026 г., постановена по ч.гр.д.№ 376/2025 г. по описа на Районен съд - Казанлък в частта за разносните за адвокатско възнаграждение.

В жалбата се прави възражение за прекомерност на претендираното по заповедното дело адвокатско възнаграждение в размер на 250 евро, като се претендира то да бъде намалено до сумата от 100 лв. с ДДС.

Постъпил е отговор на частната жалба от другата страна Г. Й. К., чрез адв. И. Г., с който се изразява становище за неоснователност на въззивната частна жалба.

Съдът, като разгледа материалите по делото и взе предвид доводите на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното: Частната жалба е допустима – подадена е в срок от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, и срещу подлежащ на обжалване съдебен, но разгледана по същество - неоснователна по следните съображения:

Производството по ч.гр.д.№ 376/2026 г. по описа на Районен съд Казанлък е образувано по заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за изпълнение на парично задължение. Заповедният съд е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 341 от 03.02.2026 г. Със заповедта е разпоредено длъжникът „У.Е.У.“ Црт да заплати на кредитора Г. Й. К. претендираната със заявлението сума, както и разносните в заповедното производство, част от които сумата от 250 евро за адвокатско възнаграждение. С разпореждане № 2112 от 02.04.2026 г. заповедният съд е върнал подаденото възражение по чл.414а ГПК като просрочено.

Със заявлението по чл. 410 ГПК било претендирано и адвокатско

възнаграждение в размер на 250 евро, което искане било уважено от съда и сумата била присъдена в издадената заповед. Длъжникът извършил частично плащане на адвокатското възнаграждение по делото в размер на 100 евро. Заявителят Г. Й. К. е представил договор за правна защита и съдействие, сключен с адв. Г., от който се установява, че за процесуалното представителство по делото е уговорен и заплатен адвокатски хонорар в размер на 250 евро.

Съгласно чл. 36, ал.1 и 2 ЗАдв адвокатът има право на възнаграждение за своя труд, като размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Законодателят не дава легално определение на понятието „справедлив и обоснован”, но изхождайки от общоприетия смисъл на понятието, следва да се приеме, че справедливо и обосновано е това възнаграждение, което е съответно на фактическата и правна сложност на делото и усилията, които адвокатът е положил при осъществяване на процесуалното представителство. Освен това, за да бъде справедлив и обоснован, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде съобразен и видът на спора, материалният интерес, видът и количеството на извършената работа; значимостта на процесуалното действие за защита на интересите на страната, изчерпателността и относимостта на защитата, както и икономическите условия и стандартът на живот в страната. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение следва да се съобрази и това, че съгласно постановеното решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 съдът не е обвързан от посочените размери в Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В случая е безспорно, че адвокатът, представлявал заявителя в заповедното производство, има право на възнаграждение, след като е осъществил правно съдействие. При определяне на размера на възнаграждението, дължимо в производството при направено възражение за прекомерност, следва да се отчете вида и обема на извършената от адвоката работа. В случая действията, които процесуалният представител на заявителя е извършил, не се ограничават до изготвяне и подаване на заявлението. Съдът приема, че подаването му е предшествано от запознаване с обстоятелствата, свързани с претендираното задължение на длъжника, което е отнело време и усилия. Не на последно място следва да се има предвид материалният интерес, който не е висок – 250 евро за главница, но следва да се съобрази и това, че адвокатският труд е високо квалифициран и възнаграждението за него трябва да бъде справедливо и достойно. Предвид на тази преценка, съдът намира, че възнаграждение в размер на 250 евро е съответно на извършената от адвоката работа и положените от него усилия в заповедното производство при упражняване на процесуалните права, както е и адекватен на икономическите условия и стандартът на живот в страната и установената МРЗ. Затова въззивният съд намира, че правилно е присъдена тази сума. С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното определение следва да бъде потвърдено. Разноски предвид спецификата на производството не се дължат.

Воден от изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 341 от 03.02.2026 г., издадена по ч.гр.д.№ 376/2026 г. по описа на Районен съд – Казанлък, в частта за разноските за адвокатско възнаграждение на заявителя за размера на сумата над 100 евро до размера на 250 евро.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____